

De Waterpolo op Reis

De busverplaatsingen met vader Coenen zijn een hoofdstuk apart in de geschiedenis van de waterpolo. De heer Coenen was niet van de allervriendelijksten en elke woedebui was olie op het vuur voor de plaagdrift van de waterpoloschandalen. Hij kon bijvoorbeeld niet verdragen dat er in zijn autobus gegeten werd. Friet was een groot taboe in het heiligdom van vader Coenen. Het was natuurlijk een wedstrijd op zichzelf om toch een friet de bus in te smokkelen, maar naar mijn weten is het langste rekord dertig seconden geweest, voordat het sterke reukorgaan van vader Coenen de dader wist te lokaliseren. Gewoonlijk was het dreigement er dan om te voet naar Hasselt te moeten gaan. Ook frisco's waren ongewenste objecten, maar als toppunt hebben we toch meegemaakt dat vader Coenen één van ons terug naar buiten stuurde terwijl hij zelf doodgemoedereerd aan een ijslolly zat te lekken. Op zeker dag had hij het dreigement iets te ver gevoerd. Na een wedstrijd te Luik reden we Hasseltwaarts. De autostrade was er toen nog niet zodat we over de oude baan via Tongeren moesten rijden. We hadden niet beter gevonden dan allemaal aan dezelfde zijde van de bus te gaan zitten. Hierbij moet wel vermeld worden dat Coenen op dat moment met een bus met zeer luchtige vering reed, die bij de minste beweging begon te deinen. Op het afgesproken teken stak iedereen de gang over om aan de andere kant te gaan zitten. Deze verplaatsing bracht de bus natuurlijk dadelijk aan het deinen en Coenen moet op dat moment gedacht hebben dat hij een schip aan het besturen was. Ge kunt begrijpen dat dit niet één keer, maar verschillende keren gebeurde tussen Tongeren en Hasselt. En hoe kwader Coenen in zijn spiegel naar ons keek, des te sneller verhoogde het ritme van verplaatsing. Eindelijk werd het hem dan toch te bar en wilde hij iedereen buitenzetten. Spijtig voor hem waren we toen al op de Luikersteenweg te Hasselt, zodat hij weinig plezier aan zijn straf zou gehad hebben. Toen het bedrijf Coenen zijn activiteiten staakte verging het de opvolgers niet beter. Ook zij moesten meemaken dat de kerels van de waterpolo een bende kwajongens zijn. Bijvoorbeeld die keer dat we naar Namen reden. Eric, wie anders, kreeg het lumineus idee om het deksel, dat in de autobus boven op de motor ligt, een beetje op te heffen. Dat had natuurlijk een immens gebrom tot gevolg in de bus zelf. De chauffeur verschrok zich, minderde vaart en begon in paniekl op zijn instrumentenbord te kijken. Als Eric het deksel liet zakken herademde hij opgelucht en liet de kist terug optrekken. Totdat Eric het deksel weer een beetje omhoog duwde, zelfde gebrom, zelfde scenario. Na een paar keer is hij dan eindelijk gestopt en eens rond zijn autobus gewandeld. We hebben Eric toen maar gezegd te stoppen, want anders zouden we nooit op tijd in Namen zijn voor de wedstrijd. De man nam onzeker terug plaats achter het stuur en trok het meest voldane gezicht van de wereld toen hij niets meer hoorde. Hij had het eens even in orde gebracht maar nog was zijn lijdensweg niet afgelopen. Bij het terugkomen moesten we onder de konijnenpijn in Gingelom door. Heel voorzichtig stuurde de brave ziel zijn hoog gevaarte door het smalle tunneltje. Maar als hij er bijna door was sloeg Eric, die zijn venster had afgedraaid, met zijn hand hard tegen de buitenkant van de bus. Lijkbleek parkeerde de man zijn gevaarte langs de kant, sprong eruit en met een doodongelukkig gezicht bekeek hij de achterkant van het dak. Nu wilde het toeval, en dat wist niemand van ons, dat er een bluts was vanachter. De brave kerel is nog altijd in de overtuiging dat hij die avond een stuk Gingelomse brug geraakt heeft.

En die eerste keer dat we naar Charleroi gingen. Bij het terugkomen gaven we de chauffeur aanwijzingen om terug op de autostrade te komen. Maar hijzelf wist een kortere weg. Na 3 kwartier rijden komen we een handwijzer tegen: Charleroi 3 Km. Het was middernacht voorbij toen we terug in Hasselt waren.

De laatste jaren zijn we dan terug met auto's gegaan, maar ook daar hadden we problemen. Zo bijvoorbeeld die keer toen de gebroeders Van Mol samen in de auto van Jeanke achter ons aan reden. Bij het binnenrijden van Brussel waren we ze ineens kwijt. We hebben meer dan

een kwartier langs de weg staan wachten, maar niemand te zien. Ook n het zwembad van Tritons geen Van Mol te bespeuren. Toen we na de wedstrijd terug in het zwembad van Hasselt kwamen, verlieten de twee van mollekes juist het water. Ze hadden overal in Brussel gezeten, tot zelfs aan de basiliek van Koekelberg. Toen ze ons niet vonden zijn ze maar terug naar Hasselt gereden en daar gaan zwemmen. Het was de laatste keer dat we toegestaan hebben dat ze met hun tweeën in dezelfde wagen kropen zonder iemand mee te nemen die de weg wist.